

če nastane socijalistična revolucija. Toda potem pridejo za njo gotovo veseli časi, kakor po strahovitej nevihti solnce tem ljubeznivejšje prisije na zopet jasno nebo! Človek ni zver, on reda, krščanskega reda, dolgo pogrešati ne more.

Jožef Virk.

(† 4. januarja 1880.)

J. S. Že prve dni novega leta, namreč 4. januarja, nam je nevmiljena smrt pokosila enega izmed najiskrenejših in najmarljivejših narodnjakov na Štajerskem. Omenjenega dne je namreč umrl v 70. letu svojega življenja Jožef Virk, župnik v Ločah in marljiv pisatelj in pesnik slovenski. Pokojni je bil blaga duša, za vse dobro vnet in do zadnjega izdihljeja neumorno delaven. Svoje govore še si je vedno pisal ali vsaj načrtal, in pesmic je v starih letih menda več zložil, kakor v svoji mladosti. Pred nekterimi leti smo z lastnimi očmi videli, kako lepo je imel vse svoje rokopise uredjene; samih pesmi je bilo okoli 20 zvezkov, in pri vsaki pesmici je bilo vestno zaznamovano, če je že kje tiskana in če je pri tiskani kaj spremenjeno. Vsiljeval se ni nikomur, ali če ga je kdo kaj poprosil, storil mu je gotovo; zlasti z govorom ali s kako pesmico je bil povsod pripravljen. Spominjamo se, da smo med rokopisi videli: „Govor na Žavskem taboru“, in na koncu pripis: „Ni bilo priložnosti, da bi ga bil govoril“. Pri kat. političnem društvu v Konjicah je bil Virk najzanesljivejši govornik; h godovanju sosednih duhovnikov je prinesel vsakokrat kako pesmico in skoro v vseh za narodno reč važniših okoliščinah je Virk s svojimi pesmicami spodbujal, tolažil ali razveseljeval. — Upamo, da bo nam kdo izmed njegovih prijateljev jegovo slavno življenje obširneje opisal, zlasti pa prosimo častite duhovnike, ki imajo pri njegovi zapuščini kaj opraviti, naj pazijo, da se njegovi rokopisi ne razmečejo in zapravijo, kakor se tolikokrat zgodi. Pokojnega zadujo pesmico dobil je menda „Slov. Gospodar“; kajti ko je 28. decembra poslal naročnino za sebe in nektare kmete, napisal je na nakaznici tudi sledečo čestitko za novo leto „Slov. Gospodarju“:

Po vsem sveti — v novem leti

Naj te krasi, — kratkočasi

Slave in ljubezni žar!

Srečno živi, — nevmorljivi

Moj slovenski Gospodar!

Ves Tvoj Jožef Virk m. p.

Ločki.

Gospodarske stvari.

Ne podirajmo samo lesov, ampak skrbimo tudi za njihov nasad.

II. Gozd daje človeku tudi veselje do življenja. Ako človek vidi, da mu njegovo upanje na ko-

nečni dobiček vedno bolj in bolj raste in gotovejšje prihaja, se mu v srcu tudi veselje do življenja budi in tako tudi življenje podaljša.

Skoraj vsaka kmetija ima nekoliko zemljišča, ki je prazno, neobdelano, nektera več, druga manj, nektera pa prav veliko. Taka zemljišča se morajo spremeniti v gozde. Toliko večje vrednosti boče potem celo posestvo. Kako izdatno more tako očeskrbeti za blagostanje svojega sina prihodnega posestnika očetove kmetije! Saj je človek prav za prav le najemnik ne lastnik tega ali onega posestva. Lastnik je le Bog, ki ga prej ali slej na račun od gospodarstva pokliče. Dolžen je toraj posestvo v boljšem stanu naslednikom zapustiti, kakor ga je prevzel.

V desetih do dvanajstih letih marsikteri drevesni nasad že dobiček prinaša. Zlasti so brezovi nasadi, ki v tem oziru prava čuda delajo, in sicer na zemljišču, na katerem morda nič drugega ne priraste, ko mah in resje. V dvajsetih letih prirastejo smrekovi nasadi že prav veliki in dajejo korist. Ravno tako tudi borovi. Med take hitro rastoče drevje se pa lahko brasti, javori itd. zapored zasajajo, ki potem tam, kjer je bila pred kratkimi leti še pusta goličava, prijetne drevesne griče delajo in gledavcu oko razveseljujejo. Bosa je, če nekteri kmetovavci trdijo, da se na popisani način ne da vrednost posestva, da, celega kraja povišati. Posestvo in kraj postane več vreden v očeh pametnih ljudi.

Kmet, ki ima toliko zemljišča, kolikor pri nas navadni kmeti, mora skrbeti, da posestvo v boljšem stanu naslednikom zapusti. Kdor za to ne skrbi, skoraj ni več vreden ko gruda zemlje, katero je s težavo obdeloval. Vsak posestnik mora gledati, da ne postane samo začetnik koristnih, ampak tudi lepih reči. Gozdi so pa nekaj zelo lepega. So razun pridelovanja žita, krompirja, koruze še mnoge druge reči, ktere spadajo v delokrog dolžnosti kmetovavčeve. Tudi njegovo delo ima više namene. Kraj, kterega smo pomagali z lastno roko, z lastnim trudom lepšati, nas povzdiguje nad vsakdanje težave in sitnosti. Domačija nam prihaja od dne do dne bolj ljuba. Ljubezen do domovine poganja tudi že tukaj svoje korenine, in človek postane domoljub, ker vidi, da se njegove koristi in koristi domovine stikajo.

Netopirji, pirožleki ali mračniki so koristne živali.

M. Netopirji tudi pirožleki ali mračniki niso posebno lepe živalice ali so tim koristnejše. Pogled teh živali se nam stуди pa tudi način, kako nekakošno tibotapno o mraku po zraku sem ter tje letaje, ni ravno kaj prijeten in za nje govoreč. Vendar pa je netopir proti ponočnim letajočim mrčesom to, kar je lastovka proti podnevnim. In če imamo lastovko za ljubo domačo ptičico, katero preganjati povsodi velja za velik greh in nespametno barbarstvo, tako bi to moralo tudi o netopirju veljati. Netopir je mesožerec in živi le o ži-